

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **LIN a.s.**, se sídlem Na Příkopě 859/22, Praha 1, zastoupena JUDr. V. R., Ph.D., obecným zmocněncem, bytem X, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, Škrétova 44/6, Praha 2, zastoupena JUDr. Zdeňkem Hromádkou, advokátem se sídlem Rašínova 522, Zlín, za účasti: Route Radio s.r.o., se sídlem Stavební 992, Ostrava – Poruba, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2004, č. j. RRTV/469/2015-CUN,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2004, kterým byla společnosti Route Radio s.r.o. udělena licence k provozování rozhlasového vysílání programu Rádio Dálnice prostřednictvím pozemních vysílačů s využitím souboru technických parametrů, specifikovaných ve výroku rozhodnutí, s časovým rozsahem vysílání 24 hodin denně a se základní programovou specifikací „specializované dopravní rádi se specifickým průběžným vícejazyčným dopravním

zpravodajstvím. Tímtež rozhodnutím pak byly zamítnuty žádosti o udělení licencí k provozování obdobného vysílání podané společností RADIO BONTON a.s. a společností LIN a.s.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně vytkla žalované, že při svém rozhodování měla postupovat podle „Manuálu postupu rozhodování Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů podle zákona č. 231/2001 Sb., zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání“, když skutkový stav, který vzala za podklad napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a řízení bylo zatíženo vadou, která má za následek jeho nezákonnost. Dále žalobkyně namítala nesprávnost posouzení podmínky podle ust. § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, dále nesprávnost posouzení podmínky podle ust. § 17 odst. 1 písm. e) téhož zákona s tím, že žalovaná byla povinna zajistit si informace pro posouzení žádostí jednotlivých uchazečů. Žalobkyně rovněž napadla způsob posouzení přínosů žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin. Napadené rozhodnutí tedy není dostatečně odůvodněné, částečně je nepřezkoumatelné a částečně je založeno na nesprávně a neúplně zjištěném skutkovém stavu věci.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla žalobní námitky s tím, že licenční řízení bylo vyhlášeno způsobem souladným se zákonem, že za obsah žádostí o licenci odpovídají sami žadatelé a že během veřejného slyšení měla žalobkyně možnost svou žádost konkretizovat. Přístup žalované k jednotlivým žadatelům nebyl disproportionální, se všemi kritérii se vypořádala s náležitým odůvodněním.

Při jednání soudu dne 9. června 2015 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, zástupce žalované navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a jelikož dospěl k závěru, že žaloba byla podána zčásti důvodně, rozsudkem ze dne 9. 6. 2015, č. j. 8a 47/2015-48, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Na základě kasační stížnosti žalované rozhodoval ve věci Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 23. 3. 2016, č. j. 2 As 2013/2015-33, výše označený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se především neztotožnil se závěry městského soudu ohledně toho, jak se žalovaná při rozhodování o udělení licence hodnotí vypořádala s posouzením naplnění zákonného kritéria „přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice“ podle § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání.

Nejvyšší správní soud uvedl, že:

[13] Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelky, že údajně restriktivní výklad pojmu menšina provedený městským soudem spočívá v omezení uvažovaných druhů menšin toliko na ty národnostní, a pomíjí jiné skupiny, zahrnuté v demonstrativním výčtu vykládaného ustanovení zákona o vysílání (kromě národnostních ještě etnické a jiné). Městský soud užil

definici uvedenou v § 2 zákona č. 273/2001 Sb. pouze podpůrně, aby vyjádřil své přesvědčení o tom, že stěžovatelka pochybila, když ve prospěch vítězného žadatele zohlednila zaměření vysílání „na cizince“, neboť za pojmové znaky menšiny v § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání považoval české státní občanství příslušníka menšiny spolu se současným obýváním území České republiky. V této části není posouzení městského soudu co vytknout. Smyslem předmětné právní úpravy je motivovat žadatele o udělení licence pro rozhlasové vysílání k sestavení projektu, jenž mimo nebo vedle základního zaměření zohlední i kulturní potřeby těch skupin občanů – obyvatel České republiky, kteří nejsou v dominantním postavení v populaci. Tezi stěžovatelky, že podpora se může týkat i jiných než národnostních menšin, městský soud nikterak nezpochybnil.

[14] Nejvyšší správní soud se však neztotožnil s právním názorem městského soudu, že stěžovatelka v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nevyjádřila, jak konkrétně projekt vítězného žadatele přispěje k rozvoji menšin chápaných ve shora uvedeném smyslu.

[15] Na tomto místě je vhodné připomenout, že stěžovatelka rozhoduje v licenčním řízení na základě správního uvážení, které podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 30/2012 - 31, ze dne 27. 1. 2014, č. j. 8 As 3/2013 - 50; všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[16] Stěžovatelka při porovnávání konkurenčních projektů (vítězného, předloženého osobou zúčastněnou na řízení, a dvou dalších, předložených žalobkyní: hudební dopravně-informační rádio „DopravníRádio.cz“ a dopravní informační rádio „Rádio na cestě“) poměřovala naplnění zákonných kritérií. Ta byla ještě předem, v rámci zákonného vymezení, stěžovatelkou zpřesněna dílčími kritérii. Ve vztahu k výše citovanému ustanovení pod písm. g) stěžovatelka zohledňovala jako základní kritéria identifikaci menšiny a způsob podpory a dalším, dílčím kritériem byl čas vyhrazený ve vysílání menšinám. Vycházela při tom i z interního pomocného materiálu (Manuál ve znění ze dne 21. 12. 2010). Brala ovšem také v potaz povahu přidělovaných kmitočtů, jež pokrývají i frekventované úseky významných pozemních komunikací. Předložené žádosti posuzovala komplexně.

[17] Na straně 13 přílohy žádosti o udělení licence uvedl vítězný žadatel výslovně, že se hodlá zaměřit na příslušníky menšinového obyvatelstva, kteří „na území České republiky žijí či projíždějí tudy“. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 12) je zřejmé, že u vítězného žadatele stěžovatelka hodnotila úroveň prezentované podpory jak cizojazyčných menšin, tedy obyvatel hovořících jiným než českým jazykem, tak i cizinců. S ohledem na povahu přidělovaných kmitočtů a programovou skladbu mělo jít zejména o řidiče. Není vyloučeno, aby cizím jazykem hovořící menšina byla zároveň menšinou etnickou (vymezenou jazykem a kulturou) či národnostní (tj. úředně uznávanou etnickou menšinou). Stěžovatelka ocenila zejména dosud chybějící prvek cizojazyčného dopravního zpravodajství a zohlednila i záměr podpořit tyto menšiny přinášením informací o akcích z jejich kulturního, sportovního a společenského života jakož i zpravodajství reagujícího na aktuální témata. Z obsahu žádosti vítězného žadatele i ze způsobu, jakým se s ní stěžovatelka v odůvodnění vypořádala, je zřejmé, že pojem cizinec (ve smyslu osoba, která

není státním příslušníkem ČR a ani zde nežije) byl v příslušné části napadeného rozhodnutí užít nadbytečně a nevhodně. Z toho, že stěžovatelka kvitovala i plánované přinášení informací o akcích z kulturního, sportovního a společenského života menšin a zpravodajství reagující na aktuální témata z jejich života, lze dovodit, že přinejmenším zčásti měla na mysli obyvatele České republiky, jejichž společným rysem je, že hovoří cizím jazykem. Zatímco cizojazyčné dopravní zpravodajství by mělo smysl i pro krátkodobě přítomné, projíždějící cizince, těžko by jim obvykle mohl být k užitku informační servis o aktuálních společenských, sportovních a kulturních událostech. Prospěch prosazovaného vysílacího záměru pro cizince nemohl ve vztahu k hodnocenému kritériu hrát roli. Stěžovatelka tedy správně hodnotila přínos pro rozvoj kultury cizojazyčných menšin, ale nesprávně, nadbytečně hodnotila v příslušné pasáži i přínos pro cizince, ačkoli jí to zákon o vysílání neukládá.

[18] Nejvyšší správní soud má za to, že vítězná nabídka jednoznačně předčí v otázce naplnění kritéria podpory menšin projekt žalobkyně DopravníRádio.cz, a to přesto, že zde stěžovatelka udělala stejnou chybu, jako to bylo popsáno výše u vítězného projektu. Zohlednila totiž (tentokrát ve prospěch žalobkyně) zaměření na zahraniční řidiče. Ti však nemohou být považováni za menšinu ve výše vyloženém smyslu. Pokud nebylo na místě zvažovat přínos pro takto vymezenou skupinu, bylo by nyní již nadbytečné hodnotit zde podrobně navržený způsob jejich podpory.

[19] Ohledně druhého projektu, Rádio na cestě, žalobkyně v žádosti o udělení licence deklarovala záměr podporovat všechny menšiny tím, že by jejich představitelé byli hosty každodenních talk show, přičemž pro gaye by nabídla speciální nedělní večerní pořad. Při veřejném slyšení k dotazu doplnila, že k menšinám řadí i řidiče z jiných zemí, pro něž by vysílala dopravní informace v angličtině. Na výzvu upřesnila, že hosty každodenních talk show by byli představitelé těchto menšin: gayové, lesby, zrakově a tělesně postižení a příslušníci jiných etnických skupin. V odůvodnění napadeného rozhodnutí použila stěžovatelka pro hodnocení v poměru k vítěznému konceptu slovní spojení, že přínos v této části „přece jen převažuje“. Vysvětlila, že i když vnímá záměr žalobkyně jako široký co do množství uváděných menšin, upřednostnila nakonec konkurenční projekt proto, že je konkrétnější a nabízí více způsobů podpory, které jsou rovněž specifitější. Hodnocenému záměru žalobkyně vytkla stěžovatelka absenci uvedení rozsahu podpory (ten byl specifikován jen vůči gay menšině jedním tematickým večerem týdně), když není zřejmé, jak často budou představitelé menšin hosty talk show, případně v jakém rozsahu budou vysílány dopravní informace v angličtině.

[20] Z právě uvedeného je zřejmé, že stěžovatelka, ač se dopustila ve vztahu k jedné zohledňované skupině pochybení, ve zbytku v relevantních bodech pečlivě porovnála soupeřící nabídky, užila k tomu předem známá, pro všechny stejná kritéria a srozumitelně vysvětlila, jaké přednosti a nedostatky vážila, než dospěla k závěru, že míra naplnění kritéria přínosu k zajištění rozvoje kultury menšin byla u vítězného žadatele naplněna ve vyšší míře než u projektu žalobkyně. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením městského soudu, že v napadeném rozhodnutí není u vítězného žadatele blíže rozvedena četnost a množství takto zaměřeného vysílání. Z pasáže o naplnění kritéria přínosu navrhované programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programů na pokrytém území [§ 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání, str. 10, 11 napadeného rozhodnutí] lze dovodit, že vítězný žadatel akcentuje mluvené slovo, jehož hlavním prvkem bude poskytování aktuálních a ověřených dopravních informací ve dvou jazykových verzích, a to 4x za

hodinu v době od 6 do 18 hodin. Čas vyhrazený menšinám v plánovaném vysílání žalobkyně nebylo možno přesněji určit. I když mělo mluvené slovo v době od 6 do 18 hodin u Rádia na cestě tvořit 50 % vysílacího času, není jasné, jakým podílem by bylo zastoupeno dopravní a všeobecné zpravodajství, počasí a moderátorská talk show. Projekt DopravníRádio.cz počítal pouze s nijak blíže neurčenými dvěma vstupy v angličtině mezi 6. a 18. hodinou, a navíc se týkal pouze zahraničních řidičů – viz výše. Se stěžovatelkou nelze než souhlasit v tom, že vítězný projekt ve sledovaném kritériu působil promyšleněji a konkrétněji. Uvedený závěr platí i při odhlédnutí od úvah týkajících se cizinců (zahraničních řidičů).

S odkazem na tuto argumentaci Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalovaná aplikovala v řízení o udělení licence k rozhlasovému vysílání správně uvážení v souladu se zákonnými hledisky a nevybočila z jeho mezí. Její hodnocení je důkladné a logické, nikoli excesivní. Její pochybení není takového rázu, aby zcela vyvrátilo závěr o tom, že ve sledovaném kritériu byla nabídka vítězného uchazeče kvalitnější než projekty žalobkyně.

Dále Nejvyšší správní soud v odstavci [23] uvedl, že „...musí dát stěžovatelce za pravdu, i pokud jde o druhou kasační námitku. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu řady žalobních bodů (dostatek podkladů pro rozhodnutí a úplnost skutkových zjištění, průběh veřejného slyšení, porovnání projektu z hlediska hudebního formátu, hodnocení přínosu uchazeče pro rozvoj původní tvorby atd.) a žádnému z nich nepřisvědčil. Jediným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí tak byl závěr o nesprávném vyhodnocení kritéria přínosu k zajištění rozvoje kultury menšin. Zákon o vysílání ovšem ukládá stěžovatelce hodnotit v řízení o udělení licence k rozhlasovému vysílání celkem pět taxativně uvedených kritérií [srov. § 17 odst. 1 písm. a), b), c), e) a g) zákona o vysílání] různé důležitosti. V případě, že městský soud shledal nedostatky ve vyhodnocení vítězné žádosti, pouze pokud jde o kritérium pod písm. g) citovaného ustanovení, měl uvážit, zda jde o takovou vadu, která mohla mít vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí jako celku. Stěžovatelka v napadeném rozhodnutí totiž uvedla, že udělení licence vítěznému uchazeči opodstatňuje zejména nejvyšší míra a kvalita naplnění zákonného kritéria přínosu navrhované programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky [písm. c)], přínosu pro rozvoj původní tvorby [písm. e)] a přínosu k zajištění rozvoje kultury menšin [písm. g)]. Jako zcela splněné byly vyhodnoceny skutečnosti významné pro rozhodnutí uvedené pod body a) a b). Naproti tomu žádost žalobkyně ohledně obou předložených projektů naplnila kritéria pod písm. a) a b) ve stejné míře jako vítěz a skutečnosti uvedené pod písm. c), e) a g) byly naplněny v menší míře, než u vítězného uchazeče. Toto srovnání pak vede k závěru, že i kdyby stěžovatelka pochybila v hodnocení kritéria pod písm. g), nemohlo by to v podstatné míře otrástit výsledky komplexního hodnocení, neboť i nadále by vítězný projekt převyšoval žádosti žalobkyně v dalších dvou oblastech [písm. c) a e) citovaného ustanovení]. Za těchto okolností nebylo namístě zrušit napadené rozhodnutí ani v případě, že by byl dílčí závěr o pochybení stěžovatelky při hodnocení kritéria týkajícího se menšin správný. Následná náprava v řízení před stěžovatelkou totiž nemohla pro žalobkyni přivodit příznivější rozhodnutí ve věci udělení licence.“

Městský soud v Praze proto o žalobě rozhodoval znova, jsa při tom vázán těmito právními závěry Nejvyššího správního soudu.

Při jednání dne 26. 5. 2016 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, zástupce žalované navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobkyně především namítala, že žalovaná si před vydáním napadeného rozhodnutí neopatřila dostatek podkladů pro rozhodnutí a nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Poukázala na to, že již ve svém Manuálu žalovaná požaduje, aby již při vyhlášení licenčního řízení byli adresáti upozorněni na nutnost se detailně seznámit s úpravou licenčních řízení, a dále (v souladu se zákonem) sice zdůrazňuje nutnost vlastní aktivity uchazečů o licenci, nicméně nevylučuje aktivitu žalované (tato povinnost ostatně vyplývá i ze zákona). V neposlední řadě pak i podle žalované má k odstranění případných nejasností a opatření podkladů pro rozhodnutí sloužit – opět v souladu se zákonem - i veřejné slyšení. Žalovaná však při vydávání napadeného rozhodnutí tato svá pravidla nedodržela a proto skutkový stav, který vzala za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spise a zároveň bylo řízení zatíženo vadou, která má za následek jeho nezákonnost. Žalovaná v rozporu se svým Manuálem neupozornila při vyhlášení licenčního řízení případné uchazeče na nutnost seznámit se detailně s právní úpravou licenčního řízení, zejména pak se skutečnostmi významnými pro rozhodnutí Rady.

Tuto námitku soud neshledal důvodnou.

Soud především konstatuje, že se obsahem a povahou „Manuálu postupu rozhodování Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů podle zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání“ vůbec nezabýval, neboť napadené rozhodnutí posuzoval z hlediska zákonnosti, tedy zkoumal, zda vyhovuje normám zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, resp. zákonů dalších. Z tohoto pohledu není obsah Manuálu pro úvahy a závěry soudu nijak relevantní, ba není relevantní ani to, zda takový Manuál vůbec existuje.

Soud následně dospěl k závěru, že v řízení o udělení licence nelze zásadu povinnosti správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2, uplatnit takovým způsobem, jakého se domáhá žalobkyně. Důvodem je povaha licenčního řízení podle ust. § 12 a násl. zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, neboť bez ohledu na způsob jeho zahájení v něm žalovaná rozhodovala o žádosti žalobkyně jako uchazeče o přidělení licence. Nešlo tedy o případ, kdy by žalovaná jako orgán veřejné správy vedla se žalobkyní z moci úřední řízení a zjišťovala by skutečnosti potřebné pro rozhodnutí, ale naopak to byla žalobkyně, která se svým podáním – žádostí – domáhala po žalované přidělení licence k provozování rozhlasového vysílání. Tedy nikoliv žalovaná, ale žalobkyně se svým aktivním jednáním, tedy podáním žádosti, domáhal přidělení licence. Bylo tedy nesporně na ní, aby svou žádost formulovala a koncipovala tak, aby ta obsahoval všechny informace nezbytné pro rozhodování žalované. V této souvislosti je nutno navíc zdůraznit, že rozsah těchto informací není vymezen libovůlí žalované, ale je závazně stanoven v ust. § 17 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Vážný zájemce o přidělení licence by tedy nepochybně neopomenul toto ustanovení náležitě nastudovat. Žalobkyně tedy měla a mohla vědět, jaké informace musí ve své žádosti uvést, a bylo tedy jen a jen na její

úvaze, jaký obsah a rozsah těchto informací zvolí: pokud skutečně měla zájem na tom, aby se svou žádostí uspěla, pak ji měla koncipovat co nejúplněji a nejkonkrétněji. Žalované za tohoto stavu právní úpravy ani nepřísluší, aby jednotlivé žadatele o licenci poučovala o tom, jak obecné či naopak konkrétní mají jejich žádosti být, neboť by tím narušovala zásadu rovnosti stanovenou v ust. § 7 správního řádu. Míru obecnosti či konkrétnosti své žádosti si tedy stanoví každý žadatel podle vlastního uvážení a nese pak odpovědnost za případný deficit určitosti své žádosti.

Obdobně je třeba nahlížet i na smysl a účel veřejného slyšení podle ust. § 16 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. I během něj je tedy především odpovědností každého žadatele o licenci, jak aktivní a ofenzivní při jednání bude a jak bude prosazovat své zájmy. V této souvislosti je nutno odmítnout i žalobní námitku ohledně toho, že při veřejném slyšení neměla žalobkyně možnost svou žádost doplnit a konkretizovat. Ze záznamů z veřejných slyšení, které jsou součástí správního spisu a které byly konstatovány při jednání soudu, není pochyb o tom, že žalobkyně dostala prostor pro vyjádření a že jejímu zástupci byly předsedajícím kladeny otázky směřující ke konkretizaci některých bodů žádosti. Opět je nutno konstatovat, že míra konkrétnosti odpovědí a sdělovaných informací byla výlučně v dispozici žalobkyně a pokud této možnosti nevyužila, nelze klást žalované za vinu, že nezjistila stav věci v náležité míře. Z protokolů je však zřejmé, že odpovědi zástupce žalobkyně byly v řadě případů obecné a neurčité, což nelze hodnotit jinak, než že to byla sama žalobkyně, kdo potřebné konkrétní informace žalované neposkytla.

Ze stejných důvodů neshledal soud důvodnou ani námitku, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav věci, když např. při posuzování projektu žalobkyně DopravniRadio.cz z hlediska naplnění přínosu pro rozvoj původní tvorby ve smyslu § 17 odst. 1 písm. e) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání konstatovala, že „zmínka žadatele o budoucích tematických pořadech je příliš obecná a nekonkrétní na to, aby ji Rada mohla hodnotit“, aniž by se jakkoliv pokusila skutkový stav doplnit, a to i když zástupce žalobkyně při veřejném slyšení výslovně uvedl, že se pořady budou vždy týkat dopravní tematiky (což byla skutečnost pozitivně hodnocená u úspěšného uchazeče).

Nezbývá než zopakovat, že bylo především ve vlastním zájmu žalobkyně, aby svou žádost koncipovala s takovou mírou konkrétnosti, která by žalované umožnila vyhodnotit splnění tohoto hlediska s lepším výsledkem pro žalobkyni. Jestliže žalobkyně z vlastního uvážení uvedla ohledně hlediska naplnění přínosu pro rozvoj původní tvorby právě to, co uvedla, nelze žalované vytýkat, že se právě s tím vypořádala.

Dále žalobkyně namítala, že žalovaná rezignovala na jakékoliv získávání podkladů pro rozhodnutí ohledně posuzování naplnění podmínky uvedené v § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, když navíc odůvodnění rozhodnutí je navíc v této věci vnitřně rozporné, neboť žalovaná na jedné straně tvrdí, že nebylo možné provést porovnání hudebního formátu žalobkyně, ale zároveň tento formát specifikuje a stanoví, že je již na pokrytém území přítomen! Rozhodnutí tak v této části trpí vnitřní rozpolceností a není zjevné, jak žalovaná postupovala při svém rozhodování a kterému z výše uvedených argumentů (které ovšem vzájemně neobstojí) dala přednost.

Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k této věci uvedla, že předložený projekt není vyhraněný z hlediska hudebního formátu, žadatel jej v žádosti nijak nespécifikoval a neuvedl hudební žánry, které chce vysílat. Porovnání hudebního formátu se současnou nabídkou rozhlasových programů na pokrytém území nemohla žalovaná provést, neboť žadatel hudební formát ani žánry nespécifikoval. Nelze je odhadovat ani z obecného konstatování žadatele, že hudební formát bude zaměřen na muže; až při veřejném slyšení žadatel uvedl žánry rock, pop rock a blues. Z obsahu žádosti o licenci tak nevyplývalo nic, z čeho by bylo možné dovozovat přínos tohoto projektu žadatele v oblasti hudby ke stávající nabídce programů na pokrytém území. Žadatelem až posléze uváděné žánry jsou již na pokrytém území přítomné zejména ve vysílání COUNTRY RÁDIA či Rádía Čas, za méně zastoupený lze považovat snad pouze žánr blues.

Soud neshledal v tomto vyjádření žádný rozpor. Žalovaná konstatovala, že v původní žádosti nebyl hudební formát dostatečně konkretizován, v důsledku čehož nemohla provést jeho porovnání se současnou nabídkou rozhlasových programů na předmětném území, a pokud pak žalobkyně až dodatečně uvedla některém konkrétní hudební žánry, ty již na tomto území přítomné jsou ve vysílání jiných provozovatelů. Tento závěr žalované není nijak vnitřně rozpolcený, neboť rozlišuje formát na straně jedné a žánry na straně druhé. Nadto i zde je opět nutno poukázat na to, že bylo na vlastní odpovědnosti žalobkyně, aby svou žádost koncipovala po obsahové stránce maximálně konkrétně tak, aby ji to favorizovalo v soutěži s ostatními žadateli.

Důvodná není ani námitka ohledně závěru žalované o vyhodnocení obsahu složek mluveného slova ve vysílání žalobkyně a úspěšného uchazeče v rámci projektu žalobkyně „Rádio na cestě“ při hodnocení přínosu uchazeče pro rozvoj původní tvorby ve smyslu § 17 odst. 1 písm. e) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Žalovaná v rozhodnutí nijak nedokládá, že by se pokusila odstranit nejasnosti ohledně konkrétního obsahu zamýšleného žalobkyni pro její vysílání, pouze se omezuje na obecné konstatování, že žalobkyně plánuje „*tematické večery blíže nespécifikovaného formátu, možná rovněž talk show.*“ Žalobkyně je toho názoru, že žalovaná při svém rozhodování nemůže zcela rezignovat na opatřování podkladů pro své rozhodnutí ve smyslu § 3 správního řádu. Je to totiž žalovaná, která „vybírá“ z celkem 7 okruhů skutečností významných pro rozhodování o žádostech o udělení licencí ve smyslu § 17 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání ty, které budou při rozhodnutí o udělení konkrétní licence zdůrazněny jako nejvýznamnější. Žadatel o licenci přitom neví, zda žalovaná bude více akcentovat některý důvod oproti ostatním. Je proto zákonnou povinností žalované, aby si zajistila informace, které jí umožní skutečně reálně porovnat žádosti jednotlivých uchazečů. Žalovaná jistě nemůže suplovat veškerou činnost žadatelů a získávat veškeré relevantní informace o jejich záměru pouze svou činností. Může však předběžně posoudit jednotlivé žádosti z toho pohledu, zda bude některým prvkům v projektech přikládat vyšší význam a u těchto prvků pak získat relevantní informace i o podrobnějších záměrech ostatních žadatelů (pokud nejsou seznatelné přímo z jejich žádostí o licenci).

I zde soud setrvává na svém principiálním názoru, že v licenčním řízení podle ust. § 12 a násl. zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání spočívá břemeno odpovědnosti za obsahovou náplň žádosti na každém konkrétním žadateli a že je tedy na něm, aby svou žádost koncipoval co možno nejúplněji a nejkonkrétněji. Byť žádosti

různých žadatelů hodnotí žalovaná podle shodných kritérií, vymezených v ust. § 17 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, lze předpokládat, že žádosti různých žadatelů se budou lišit i z hlediska koncepce navrhovaného vysílání. Jednotliví žadatelé budou zpravidla mít různé představy o tom, jak má vysílání, k jehož provozování se licence uděluje, vypadat. Každý z žadatelů tedy bude nabízet vlastní, osobitou koncepci, a je pravděpodobné, že různí žadatelé budou akcentovat jiné parametry takového vysílání, jiné jeho kvalitativní či kvantitativní stránky, vycházejíce z vlastních představ o tom, jaké by takové vysílání mělo být. Nelze tedy po žalované požadovat, aby v průběhu licenčního řízení srovnávala žádosti jednotlivých žadatelů a jednotlivé žadatele instruovala k úpravám jejich projektů tak, aby si byly podobné a tím snáze srovnatelné. Každý žadatel by tedy měl svou žádost koncipovat natolik konkrétně, aby žalované umožnil její vyhodnocení a přesvědčil ji o tom, že právě jeho koncept vysílání předčí žádosti jiných žadatelů.

Konečně se soud zabýval tou částí žaloby, v níž žalobkyně namítala, že žalovaná v části rozhodnutí týkající se posuzování přínosů žadatelů k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice postupovala v rozporu se zákonem a naprosto vybočila z přípustných mezí správního uvážení. Žalobkyně si je vědoma posouzení obdobných otázek Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí sp. zn. 8 As 3/2013, ze dne 27. 1. 2014, nicméně domnívá se, že jde o otázku, která nebyla judikatorně dosud dostatečně jednoznačně vyřešena a nelze tak umožnit žalované, aby postupovala při posuzování žádostí o licenci v rozporu se zákonem. Zejména samotný pojem „menšina“ žalovaná vykládá tak, že pojem menšina naplňuje jakékoliv společenství vyskytující se na území ČR v daném čase. Takto ale právní řád pojem menšina nedefinuje a z hlediska jednotnosti právního řádu je třeba při výkladu pojmu menšina vycházet přiměřeně z definice národnostní menšiny, která je obsažena v § 2 zákona č. 273/2001 Sb. o právech příslušníků národnostních menšin a o změně některých zákonů. Z tohoto zákona je zjevné, že přiznává zvláštní „menšinová“ práva pouze občanům České republiky a osobám žijícím v ČR. Takto by měl být vykládán i požadavek na podporu menšin vyplývající ze zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Samotný fakt, že je ve vysílání poskytováno zpravodajství v cizím jazyce, zejména pak u rádia zaměřeného na řidiče páteční dálniční sítě (kde lze předpokládat velké množství „tranzitních“ řidičů - cizinců), nemůže proto být hodnocen jako příspěvek k zajištění rozvoje kulturních menšin. Tato skutečnost může být samozřejmě hodnocena pozitivně v rámci kritéria podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, nicméně pro to, aby mohla být hodnocena v rámci § 17 odst. 1 písm. g) cit. zákona, postrádá rozhodnutí dostatečné odůvodnění.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že „... hodnotila naplnění kritéria přínosu k zajištění rozvoje kultury menšin v České republice ve smyslu § 17 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Žadatel v žádosti zmiňuje jako cílovou gay menšinu, etnické menšiny, zrakově a tělesně postižené a cizojazyčné řidiče a jako způsob podpory talk show a speciální nedělní večerní pořad, resp. u cizojazyčných řidičů vysílání dopravních informací v angličtině. Podle názoru Rady z hlediska míry naplnění této zákonné skutečnosti významné pro rozhodnutí Rady žádost vítězného žadatele přece jen převažuje, a to i přes široký záběr hodnoceným žadatelem uváděných menšin, neboť z projektu žadatele a jeho následného doplnění nevyplývá rozsah podpory; ten je specifikován v zásadě pouze vůči gay menšině jedním tematickým večerem týdně. U zbylých menšin

rozsah podpory schází, když není zřejmé, jak často budou jejich představitelé hosty talk show, resp. v jakém rozsahu budou vysílány dopravní informace v angličtině. Rozdíl ve prospěch vítězného žadatele tak spočívá ve větší konkrétnosti, specifičnosti a šíři způsobu podpory u vítězného žadatele, který počítá konkrétně s cizojazyčným dopravním zpravodajstvím, informacemi o akcích z kulturního, sportovního a společenského života menšin a zpravodajstvím reagujícím na aktuální témata ze života menšin a nejen v angličtině, ale ve dvou jazykových verzích.“

Městský soud v Praze musel ohledně hodnocení této žalobní námítky vycházet ze závěrů, koncipovaných Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 2 As 2013/2015-33. Vzhledem k rozsáhlosti a důkladnosti, s jakou Nejvyšší správní soud provedl svou analýzu úvah a závěrů žalované, soud nepovažuje za nezbytné jeho závěry zde opakovat či parafrázovat jako názory vlastní, a v plné míře na ně tedy odkazuje tak, jak je výše citoval. Závěrem tedy jen shodně s Nejvyšším správním soudem konstatuje, že žalovaná aplikovala v řízení o udělení licence k rozhlasovému vysílání správní uvážení v souladu se zákonnými hledisky a nevybočila z jeho mezí. Její hodnocení je důkladné a logické a její pochybení není takového rázu, aby zcela vyvrátilo závěr o tom, že ve sledovaném kritériu „*přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice*“ podle § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání byla nabídka vítězného uchazeče kvalitnější než projekty žalobkyně. Současně soud konstatuje, že i kdyby Rada pro rozhlasové a televizní vysílání pochybila v hodnocení tohoto kritéria, nemohlo by to v podstatné míře otrást výsledky komplexního hodnocení, neboť i nadále by vítězný projekt převyšoval žádosti žalobkyně v dalších dvou oblastech; případné zrušení napadeného rozhodnutí a následná náprava v novém správním řízení by nemohly žalobkyni přinést příznivější výsledek.

Ze všech shora uvedených důvodů proto Městského soudu v Praze nezbylo, než podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, resp. odst. 7 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nevznikly. Soud konstatoval, že v řízení o žalobě podle ust. § 65 a násl. soudního řádu správního žalovaná neobhajovala žádná práva či právem chráněné zájmy, které by se vztahovaly k její osobě. Schopnost obhajovat před soudem zákonnost správního řízení, které žalovaná vedla v rámci své zákonem vymezené působnosti a pravomoci, jakož i rozhodnutí, jež bylo výsledkem tohoto řízení, je organickou součástí právě této působnosti, k čemuž je žalovaná též vybavena odborným personálem. Jestliže se žalovaná i přesto nechala zastupovat advokátem, nelze náklady na toto zastoupení považovat za účelně vynaložené, a proto jejich náhradu soud žalované nepřiznal.

P o u č e n í: proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná [ust. § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního].

V Praze dne 26. května 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková